

Arrest

nr. 158 524 van 15 december 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 september 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CORNELIS, die loco advocaat S. GAZZAZ verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Marokkaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit Al Araich. U huwde in Marokko met Abdulsaram, een Marokkaanse man, maar in 1997 bent u van hem gescheiden. In 1999 zou u naar Libië gegaan zijn om te werken. U leerde er uw huidige echtgenoot, H.A.M. S. (O.V. X), een Irakees afkomst uit Ramadi, Anbar-provincie (Centraal-Irak) kennen. Hij verbleef op dat moment eveneens omwille van zijn werk in Libië. Op 10 mei 2000 huwden jullie in Tripoli. In juli 2002 zou u met uw huidige echtgenoot naar Ramadi zijn teruggekeerd en jullie gingen er in Bakr-wijk wonen bij uw

echtgenoot zijn eerste vrouw met wie hij tot op heden nog steeds officieel gehuwd is en drie kinderen. Na jullie terugkeer naar Irak zou uw echtgenoot in de rechtbank van Ramadi zijn beginnen werken. In mei 2009 zou uw echtgenoot op straat beschoten zijn. Toen u uw echtgenoot in het ziekenhuis ging bezoeken zou u vernomen hebben dat uw echtgenoot voordien reeds bedreigingen had ontvangen omwille van zijn werk in de rechtbank. Deze bedreigingen zouden zowel ten aanzien van uw echtgenoot en zijn gezin zijn geuit. De bedreigingen zouden ook in de daaropvolgende jaren zijn blijven voortduren. Begin 2014 zou uw echtgenoot zijn werkzaamheden op de rechtbank hebben stopgezet. Op 15 maart 2014 zouden jullie een laatste bedreiging ontvangen hebben, onder de vorm van een dreigbrief die bij jullie thuis werd achtergelaten. Op 15 april 2014 zou de broer van uw echtgenoot verdwenen zijn nadat hij zijn woning had verlaten. Eind april 2015 zou u, met uw echtgenoot, diens eerste echtgenote en de kinderen, jullie huis verlaten hebben en naar het huis van uw verdwenen schoonbroer in Tameem-wijk gegaan zijn. Door het toenemende geweld en de opkomst van Islamitische Staat (IS) in de regio zouden jullie uiteindelijk besloten hebben Irak te verlaten. Op 28 september 2014 zouden jullie allen Ramadi verlaten hebben. U reisde met uw echtgenoot door naar het noorden van Irak waar jullie twee dagen wachtten op uw echtgenoot zijn eerste vrouw en kinderen. Toen deze niet kwamen opdagen reisde u met uw echtgenoot door naar Turkije en vervolgens naar Italië. Jullie zouden acht dagen in Italië verbleven hebben en reisden vervolgens door naar België waar jullie op 16 oktober 2014 zouden zijn aangekomen. Op 17 oktober 2014 dienden jullie hier een asielaanvraag in. Na jullie vlucht vernamen jullie dat uw echtgenoot zijn kinderen en eerste echtgenote ondertussen in Bagdad verblijven. U legde geen eigen documenten neer ter staving van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat er in uw hoofde niet kan worden beslist tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Vooreerst dient er worden benadrukt dat elke asielaanvraag dient te worden beoordeeld ten aanzien van het land waarvan de asielzoeker de nationaliteit bezit. Gezien u de Marokkaanse nationaliteit bezit dient uw asielaanvraag aldus te worden beoordeeld ten aanzien van Marokko.

Uit uw verklaringen blijkt nergens dat u uw land van herkomst, i.c. Marokko, diende te verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch dat u er omwille van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, in de zin van artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet actueel niet zou kunnen terugkeren.

U gevraagd naar de redenen voor uw vertrek uit Marokko in 1999 stelde u dat dit verband hield met uw werk. U kreeg een arbeidscontract in Libië en dus vertrok u (zie gehoorverslag CGVS p. 3). Uw vertrek uit Marokko was ingegeven door economische motieven wat niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie.

U keerde sinds uw vertrek uit Marokko in 1999 nooit meer terug naar uw land van herkomst (zie gehoorverslag CGVS p. 3). U gevraagd waarom u zich thans niet opnieuw in Marokko zou kunnen vestigen, stelde u enkel dat u er niemand heeft (zie gehoorverslag CGVS p. 23). Dit kan echter niet worden volgehouden. Zo verklaarde u dat uw moeder, uw broers en zussen alsook uw zoon uit uw eerste huwelijk nog allen in Marokko verblijven (zie gehoorverslag CGVS p. 5, 7 en 8). Waar uw echtgenoot nog beweerde dat een terugkeer naar Marokko niet mogelijk is omdat jullie zonder de toestemming van uw familie in Tripoli huwden (zie gehoorverslag CGVS Hamra p.31), stelde u daarentegen tot op heden nog steeds contact te hebben met uw zus Najed, uw moeder en uw zoon (zie gehoorverslag CGVS p. 5 en 8). Ook wat uw andere familieleden betreft stelde u nog contact met hen te hebben als het mogelijk is, ook al is dit niet regelmatig (zie gehoorverslag CGVS p. 8). Dat er problemen zouden zijn met uw familie omwille van uw huwelijk met Hamra blijkt hoegenaamd niet uit verklaringen. U stelde wel dat uw familie aanvankelijk uw huwelijk niet aanvaardde, maar sinds de laatste jaren accepteren ze het wel (zie gehoorverslag CGVS p. 5). U er aldus op gewezen dat u nog uw familie heeft in Marokko, stelde u dat zij er niets voor u kunnen doen en het zelf al moeilijk genoeg hebben. U voorts gevraagd waarom u zich dan niet elders in Marokko zou kunnen vestigen, merkte u op dat u er geen werk en geen huis heeft (zie gehoorverslag CGVS p. 23). Andere redenen haalde u niet aan. De door u aangehaalde redenen zijn echter problemen van louter socioeconomische aard die evenmin ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. U bracht ook geen elementen aan waaruit blijkt dat u ingeval van een terugkeer naar Marokko een reëel risico loopt op

het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. De Commissarisgeneraal beschikt evenmin over dergelijke elementen.

Uit wat voorafgaat dient aldus te worden besloten u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

In hoofde van uw echtgenoot H.A.M.S. (O.V. 7.963.702) werd besloten tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit wijzigt niets aan bovenstaande temeer daar elke asielaanvraag individueel en op zijn eigen merites moet worden beoordeeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert als middelen aan in het voorliggende verzoekschrift:

“Eerste middel is de schending van artikel 1°, sectie A, § 2 van het Verdrag van Genève; inderdaad het relaas van verzoekster hangt samen met de criteria die de toekenning van het asiel rechtvaardigt en/of schendt **artikel 48/3** van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (hierna “de wet”) en van **artikel 48/4 van de wet.**

Het tweede aangewend middel is de schending van de artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM); 3

Het derde middel is de schending van **artikel 62 van de wet van 15 december 1980** betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen [verder: de vreemdelingenwet].

Ten slotte, als laatste middel de schending van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, daar de motivering van de omstreden akte onvoldoende is, tegenstrijdig en een duidelijke beoordelingsfout inhoudt.

Dat er door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat ze niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in haar hoofde een gegronde vrees voor systematische en persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat;

Dat tegenpartij er de nadruk op legt dat verzoekster van Marokkaanse nationaliteit is en dat zij wat haar land van oorsprong betreft geen enkele vrees mede deelt in de zin van de Vluchtelingenconventie;

Dat verzoekende partij geen melding zou gemaakt hebben van persoonlijke vrees in Marokko ;

Dat zij in 1999 Marokko verlaten heeft om zich in Lybië te vestigen als gevolg van een voorstel om in te gaan werken;

Dat zij toen haar huidige echtgenoot ontmoet heeft;

Dat zij in Libië met haar man getrouwd is (stuk 3);

Dat zij bijgevolg Marokko niet verlaten heeft om reden van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Er zou dan bijgevolg geen enkele reden zijn die zou rechtvaardigen dat zij niet naar Marokko zou kunnen terugkeren;

Dat zij geen enkel probleem heeft met de autoriteiten van haar land;

Dat tegenpartij eveneens vaststelt dat verzoekster niet aantoonde dat zij een reëel ernstige schade riskeert te ondergaan in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15/12/1980 (rapport verhoor pagina 6);

Dat wat de problemen van haar echtgenoot betreft, tegenpartij meent dat zijn situatie niets veranderd aan haar situatie “temeer daar elke asielaanvraag individueel en op zijn eigen merites moet worden beoordeeld”;

Dat niettegenstaande alles, haar verzoek tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet geanalyseerd worden volgens het standpunt van het land waarvan zij de nationaliteit bezit, bijgevolg Marokko;

Terwijl, tegenpartij er geen rekening mee houdt dat verzoekster gehuwd is met de Heer H.A.M.S.(O.V. 7.963.702) aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend op 11 september 2015;

Dat tegenpartij niet weet dat door een beslissing van weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of van de subsidiaire bescherming betreffende verzoekster, haar onderwerpt aan een bevel om het grondgebied te verlaten;

Dat dit bevel het grondgebied te verlaten voortvloeit uit de beslissing van weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of van de subsidiaire bescherming;

Dat de omstreden beslissing een inmenging en een benadeling op haar privé- en familielevens betekent in de zin van artikel 8 van het EVRM;

Dat verzoekster de echtgenote is van een persoon die de subsidiaire bescherming bekomen heeft;

De bestaande familiërelatie tussen verzoekster en haar man als vastgesteld beschouwd moet worden gezien zij samen gevlucht zijn en dat het bestaan van een familiaal leven tussen hen beiden nergens door tegenpartij betwist wordt.

Dat de Staat trouwens gehouden is aan een positieve verplichting om het familielevens van deze te behouden en te ontwikkelen;

Dat door de bestreden beslissing te nemen, tegenpartij niet overgegaan is tot het in evenwicht houden van de belangen van de familiesituatie van verzoekster, situatie waarvan zij nochtans kennis had wanneer zij uitspraak gedaan heeft en bijgevolg niet onderzocht heeft, betreffende onder andere de jurisprudentie ontleend aan het arrest ZAMBRANO van de CJUE van 8 maart 2011, op de vraag van het al dan niet bestaan, in de specifieke omstandigheden van onderhavig geval, van een positieve verplichting om toe te laten het familielevens van verzoekster en haar familie te behouden en te ontwikkelen.

Dat de werkelijkheid van het familielevens van verzoekster met haar echtgenoot niet in het gedrang mag gebracht worden;

Dat zij overigens door tegenpartij niet betwist werd en legt ze zelfs de nadruk op door in de beslissing te verklaren dat haar echtgenoot H.A.M.S. (O.V. 7.963.702) de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend;

Dat tegenpartij bijgevolg door een beslissing te nemen van weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling en van de subsidiaire bescherming, artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens schendt;

Dat verzoekster enkel in België een normaal familiaal leven kan leiden met haar man;

Dat indien zij terug naar Marokko wordt gestuurd, een land waar ze sinds 1999 niet meer is geweest, haar man niet mee kan gezien hij geen verblijfstitel in Marokko heeft;

Dat de gevolgen van de beslissing van tegenpartij klaarblijkelijk disproportioneel zijn, nl. deze beslissing zou er toe leiden dat twee personen, die trouwens al meer dan vijftien jaar getrouwd zijn, niet meer zouden kunnen samenleven;

Dat de motivering van de omstreden akte klaarblijkelijk onjuist, ontoepasselijk en bijgevolg illegaal is ten opzichte van de beschouwingen aangehaald door verzoekster ter staving van zijn aanvraag tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling;

Dat de omstreden beslissing de normen die men in de middelen terugvindt, miskent en moet bijgevolg door uw Hoge Gerechtshof nietig worden verklaard en geschorst."

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenverdrag).

Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die,*

indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt: *"De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt."*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting is van artikel 2, f) van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *"land van herkomst"*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *"het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats"* (artikel 2, n) van de voornoemde richtlijn). Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan of om geldige redenen niet wil invoeren.

Voor de beoordeling van de voorwaarde dat de verzoekende partij de bescherming van het land van nationaliteit niet kan of, uit hoofde van deze vrees, niet wil invoeren, moet de *"nationaliteit"* begrepen worden als de band tussen het individu en een bepaalde Staat (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés*, Genève, 1979, heruitgave, 1992, pagina 22, § 87).

2.2.3. Het wordt niet betwist dat verzoekster de Marokkaanse nationaliteit heeft. Haar vrees voor vervolging (artikel 48/3 van de vreemdelingenwet) dan wel het reëel risico op ernstige schade (artikel 48/4 van de vreemdelingenwet) dient overeenkomstig het hoger gestelde getoetst te worden ten aanzien van Marokko.

Samen met verweerder stelt de Raad vast dat verzoekster geen vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade laat gelden ten aanzien van Marokko.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen doet in het kader van onderhavig beroep geen uitspraak over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel, noch over burgerlijke rechten of de gegrondheid van een strafvervolging. Hij beschikt over een gebonden bevoegdheid en gaat louter na of in hoofde van verzoekster al dan niet is voldaan aan de voorwaarden voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. De schending van artikel 8 van het EVRM wordt derhalve, mede in acht genomen de hoger gedane vaststellingen omtrent de aangehaalde problemen, niet dienstig aangevoerd. De vaststelling dat verzoeksters Iraakse echtgenoot de subsidiaire beschermingsstatus heeft in België doet hieraan geen afbreuk.

2.2.4. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoekster niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS